

ZENDINGSBERICHTEN VOOR KINDEREN

Derde kwartaal 2024

Inter-Amerikaanse Divisie

**Op zoek
naar meer**

Op zoek naar meer

Costa Rica, 6 juli

Deymily

Niet lang nadat de 9-jarige Deymily naar een nieuwe stad in Costa Rica was verhuisd, kwam er een buurman langs die haar uitnodigde mee naar de kerk te gaan. 'Kom zaterdag met ons mee,' zei oom Porfirio.

Deymily was blij met de uitnodiging. Ze had nog geen vriendinnen in de nieuwe stad en op zaterdag had ze sowieso niets te doen. 'Dat wil ik wel,' zei ze. Ze vroeg toestemming aan haar moeder om naar de kerk te gaan. Die had nog nooit gehoord van een kerk waar de mensen op zaterdag naartoe gingen. 'Wat is dat voor kerk?' vroeg ze. Maar haar vader wist wel wat het betekende om op zaterdag naar de kerk te gaan. 'Ik ben opgegroeid in de Adventkerk,' zei hij. 'Dat is een goede kerk.' En zo kreeg Deymily toestemming om op zaterdag naar de kerk te gaan.

Oom Porfirio kwam haar rond half negen in de ochtend ophalen en nam haar achter op zijn motor mee naar de kerk. Zijn vrouw, tante Sara, kwam lopend naar de kerk. Het was geen lange wandeling van hun huis naar de Adventkerk.

Het voelde wel een beetje gek voor Deymily om op zaterdag naar de kerk te gaan. In haar vorige stad ging ze alleen op zondag naar de kerk. Maar ze vond de muziek en de preek in de Adventkerk wel leuk. De volgende sabbat ging ze weer en de keer daarna ook. Daarna ging ze ook naar de gebedsavonden in de kerk op woensdag. Ze leerde steeds meer over de Bijbel en ze ging steeds meer van Jezus houden. Deymily was blij. Maar ze verlangde naar meer. Wat zou het fijn zijn als mama ook meeging naar de kerk.

Op een sabbat vroeg ze haar moeder of ze mee wilde naar de kerk. Maar mama had geen zin. 'Ik wil nu niet naar de kerk,' zei ze. 'Misschien een andere keer.' 'Kom mee,' zei Deymily, 'dan kan je mij zien. Ik mag vandaag een lied zingen in de kerk.' En mama ging mee.

De volgende sabbat wilde haar moeder weer niet mee. Maar Deymily mocht het muziekgedeelte leiden en dus ging mama toch maar weer mee. Daarna ging ze iedere sabbat met Deymily mee naar de kerk. Deymily was heel blij, maar ze wilde nog meer. Ze was zich aan het voorbereiden op de doop en ze wilde heel graag dat mama zich ook liet dopen. 'Je moet je ook laten dopen in de kerk, mama,' zei ze.

Deymily had voor zichzelf Bijbelstudies voorbereid en die gebruikte ze nu om haar moeder over God te vertellen. Het duurde niet lang totdat ook haar moeder er klaar voor was om gedoopt te worden en zich bij de kerk aan te sluiten. En Deymily werd ook gedoopt. Maar dat is nog niet het einde van het verhaal.

Deymily nodigde haar vriendinnen uit om naar de kerk te komen. Ze bestudeerde de Bijbel met hen en gebruikte daarvoor de Bijbelstudies waar ze ook haar moeder les mee had gegeven. Vijf van haar vrienden werden gedoopt; drie klasgenoten, een 12-jarige tante van haar en een 12-jarige nicht. Deymily is misschien wel het gelukkigste meisje van Costa Rica. Maar toch verlangt ze naar nog meer. 'Bid voor mijn vader en de rest van mijn familie, zodat ook zij Jezus accepteren in hun leven en naar de kerk komen,' zegt ze.

Een deel van het collectegeld dat we op de dertiende sabbat van dit kwartaal ophalen, wordt gebruikt om een centrum te openen in Costa Rica waar kinderen, die in moeilijke omstandigheden opgroeien, de liefde van Jezus meekrijgen. Heel erg bedankt dat jij ook mee wilt helpen met een gulle gift op 28 september.

Een aap in huis

Costa Rica, 13 juli

Karyeri

De kleine Karyeri hield veel van haar overgrootmoeder. Omgekeerd was dat ook zo. Toen haar grootoma ziek werd, brachten ze uren samen door in haar slaapkamer, in het familiehuis in Costa Rica. Uiteindelijk werd grootoma heel erg ziek en ze ging dood. Karyeri was er natuurlijk erg verdrietig van. Papa en mama zagen hoe verdrietig Karyeri was en ze kochten een hondenpuppy voor haar. Ze hoopten dat de kleine Tinky hun dochter weer kon laten lachen. Maar het hondje ging ook dood. Nu was Karyeri nog verdrietiger.

'Mama, alles waar ik van hou verdwijnt,' zei ze. Mama hield het kleine meisje in haar armen en ze huilden samen. Een paar dagen later gebeurde er iets engs. Er kwam iets slechts het huis binnen. Karyeri zag de bruine aap het eerst. Hij droeg een roodwit T-shirt en zat in de woonkamer. Karyeri werd bang en ze rende naar de keuken, maar de aap was ook in de keuken. Toen vluchtte ze naar haar slaapkamer, maar ook daar zag ze de aap. Nu was Karyeri pas echt bang en ze vertelde het aan haar vader en moeder. Papa en mama zagen de aap niet en ze snaptten niet wat er met Karyeri aan de hand was. Ze vroegen een predikant van de Adventkerk om hulp. De predikant sprak met Karyeri en ze vertelde hem van haar verdriet omdat oma er niet meer was en haar puppy ook niet. Vervolgens vertelde ze hoe ze de aap in alle kamers van het huis had gezien. De predikant had nog nooit zo'n verhaal gehoord. Hij besloot te bidden en vroeg zich af of de aap misschien verbonden was met het grote verdriet van Karyeri. Hij vertelde aan Karyeri's ouders dat ze alleen op God moesten vertrouwen. 'Breng tijd door met God, bid en lees de Bijbel,' zei hij. 'Hou Karyeri goed in de gaten en laat haar niet alleen.'

Papa en mama besloten meer tijd met God door te brengen. Het gezin deed wel een ochtendwijding, maar niet iedere dag. Soms waren papa en mama zo druk dat ze vergaten om Karyeri naar de woonkamer te roepen voor de ochtendwijding. Er moest iets veranderen. Papa en mama besloten dat ze niet alleen iedere ochtend in de Bijbel zouden lezen, maar ook iedere avond. Vanaf nu ging Karyeri eerst naar de woonkamer voor de ochtendwijding en pas daarna at ze haar ontbijt en speelde ze met haar speelgoed. En voordat ze 's avonds naar bed ging, was ze bij de avondwijding.

Karyeri vond de verhalen uit de Bijbel prachtig. Terwijl ze ernaar luisterde, verdween haar verdriet. Ze kon zelfs een beetje lachen tijdens het luisteren. En toen ze hoorde dat Jezus op een dag terug zal komen naar de aarde om de doden weer levend te maken, was ze superblij. 'Mama, ik hoop dat Jezus snel komt,' zei ze. 'Hoezo dat dan?' vroeg mama. 'Omdat ik dan grootoma weer zie,' zei ze. 'Ik weet dat Jezus haar weer levend zal maken.' Iedere ochtend en avond bad Karyeri of de enge aap weg kon gaan. Papa en mama baden er ook voor.

De aap werd door al het bidden steeds een beetje kleiner en op een dag was hij helemaal verdwenen. Karyeri zag hem nergens meer. Ze is nu tien en tegenwoordig leest ze zelf in de Bijbel, iedere ochtend. Daarna gaat ze naar de woonkamer voor de wijding met de rest van het gezin. Ze houdt ervan over Jezus te lezen die van haar houdt en die haar tegen alle enge dingen beschermt. 'Iedere ochtend houd ik eerst mijn eigen wijding voordat ik andere dingen ga doen,' zegt ze.

Een deel van het collectegeld dat we op de dertiende sabbat van dit kwartaal ophalen, wordt gebruikt om een centrum te openen in Costa Rica waar kinderen, die in moeilijke omstandigheden opgroeien, de liefde van Jezus meekrijgen. Heel erg bedankt dat jij ook mee wilt helpen met een gulle gift op 28 september.

Slangenbeet!

Costa Rica, 20 juli

Hickel

Hickel was acht jaar. Op een hete maandagmiddag in Costa Rica speelde hij op het gras. Het was na schooltijd en samen met zijn achtjarige vriend Royden speelde hij een potje voetbal. Het zachte groene gras van de kerktuin voelde goed onder zijn blote voeten. Hickel zag een opening en hij haastte zich naar de bal. Hij tilde zijn been op en schoot de bal weg met alle kracht die hij had. Plotseling voelde hij een scherpe pijn in zijn voet. Hij tilde zijn been op en keek onder zijn voet. Een donkerbruine slang met witte strepen hing van zijn hiel naar beneden. Hickel sperde zijn ogen wijd open van angst en riep: 'Aaaaaahhhh.' Op dat moment liet de slang los en gleed weg door het gras. Hickels voet deed pijn, maar hij rende zo snel als hij kon naar huis. Hij was bang. 'Mama,' riep hij, 'een slang heeft me gebeten.' Mama hoorde zijn geschreeuw en rende naar buiten. Zij was ook bang. Ze zag de twee puntjes die de giftanden van de slang hadden achtergelaten.

Mama belde wanhopig met papa. Die kwam meteen thuis uit zijn werk en nam Hickel mee naar de dokter. De dokter haalde een injectiespuit tevoorschijn en gaf hem een prik. Vervolgens keek hij bezorgd naar de jongen. 'Voel je je goed?' vroeg hij. Hickel zag er niet goed uit en hij voelde zich ook helemaal niet goed. De dokter wist wat hij moest doen en gaf Hickel snel een plastic zak. Hij hield de zak voor zijn mond.

Bleehhh.

Hickels hele lunch van rijst en groene bananen verdween in de zak.

Bonk.

Hickel viel flauw op de vloer.

Niemand wist welke slang de jongen gebeten had. Was het gevaarlijk? Was zijn leven in gevaar? Snel renden een aantal mensen naar de kerktuin om te kijken of ze de slang konden vinden. Na een korte speurtocht vonden ze hem in het gras, achter een kleine ruimte die dienst deed als keuken voor de kerk. 'Het is een jonge fluwelen slang (velvet snake),' riep iemand. Deze slangensoort behoort tot de giftigste slangen van Costa Rica. Iemand doodde de slang en nam hem mee naar de dokter.

Dit was een ernstig noodgeval. De dokter belde een ambulance. Korte tijd later werd Hickel met spoed naar het dichtstbijzijnde ziekenhuis vervoerd. Toen hij twee uur later in het ziekenhuis van de stad Limón arriveerde, was het al donker. Het was eng om in het ziekenhuis te zijn en om een dikke, gezwollen voet te hebben. Hickel was bang en hij vroeg zijn moeder of ze tot God wilde bidden voor hulp. Ze sloten hun ogen. 'Heer, maak alsjeblieft Hickels voet weer beter,' bad mama. 'Help hem om snel weer uit het ziekenhuis te zijn.' Ze zei tegen Hickel dat hij erop moest vertrouwen dat God dicht bij hem was en dat deed hij.

Op de derde dag in het ziekenhuis kreeg Hickel te horen dat hij weer naar huis mocht. Hij was weer gezond en heel blij. Hij wist dat God naar het gebed van zijn moeder had geluisterd en hem beter had gemaakt. Toen hij weer thuis was, hoorde de hele stad van de slangenbeet van Hickel en hoe hij op wonderbaarlijke wijze weer was genezen. Iedereen was verbaasd dat de jongen er zo gezond en blij uitzag. 'Het is een wonder,' zei iemand. 'God zorgt voor zijn kinderen,' zei iemand anders.

De volgende sabbat kwamen er negen mensen naar de kerk, nadat ze hadden gehoord hoe God moeders gebed had verhoord. Alle negen gaven gingen van Jezus houden en werden gedoopt.

Hickel is blij dat hij nog leeft. 'God heeft me gered van de slang,' zei hij.

Een deel van het collectegeld dat we op de dertiende sabbat van dit kwartaal ophalen, wordt gebruikt om een centrum te openen in Costa Rica waar kinderen, die in moeilijke omstandigheden opgroeien, de liefde van Jezus meekrijgen. Heel erg bedankt dat jij ook mee wilt helpen met een gulle gift op 28 september.

Wachten op een moeder

Costa Rica, 27 juli

Michelle

Michelle werd geboren in een gezin waar het er niet zo leuk aan toeling als je weleens in verhalenboeken leest. Haar moeder dronk te veel alcohol en keek helemaal niet om naar Michelle en haar zeven broertjes en zusjes. Uiteindelijk liet ze zelfs in de steek en Michelle en haar broertjes en zusjes gingen naar een weeshuis.

Michelle was pas vier toen ze in het weeshuis in Costa Rica kwam. Haar leven daar was redelijk normaal met nog elf andere meisjes en een tante die voor hen zorgde. Ze gingen naar school, kregen genoeg te eten en kregen kleding en schoenen. Maar Michelle wilde meer dan school, eten en kleding, ze wilde een moeder. De tijd ging voorbij en haar verlangen naar een moeder werd steeds groter.

Toen Michelle elf jaar was, ging ze naar een concert in het weeshuis en daar zag ze een mooie vrouw die christelijke liederen zong. Ze bleef de hele tijd naar de vrouw kijken. Korte tijd later kwam Stephanie, zo heette die vrouw, terug om een kinderkoor te vormen in het weeshuis. Michelle hield van zingen, dus ging ze ook bij het koor. Ze zag Stephanie steeds vaker. Stephanie kwam naar haar huis en gaf Bijbelstudies aan iedereen in het huis, inclusief de tante die voor hen zorgde. Toen Michelle 12 jaar werd, organiseerde Stephanie een speciaal verjaardagsfeest voor alle meisjes in het huis. 'Vandaag vieren we de verjaardag van iedereen,' zei ze. Maar Michelle wist dat het feest eigenlijk speciaal voor haar was. De meisjes aten pizza en taart en ze keken naar een film over een adventistische dokter. Voor Michelle was het feest extra bijzonder. Het leek net alsof Stephanie tegen haar zei: 'Ik wil jou, jij hoort bij mij.'

Tijdens de vakanties nam Stephanie Michelle mee naar de kerk. Op een dag luisterde Michelle naar een spreker die het had over Gods liefde en ze wilde graag haar leven in dienst van Jezus stellen. 'Ik wil gedoopt worden,' fluisterde ze. 'Echt waar?' vroeg Stephanie. 'Zeker weten,' zei Michelle enthousiast.

En ze werd gedoopt. Wat was ze blij. Ze wist dat ze een dochter van God was en dat ze een vader in de hemel had. Maar toch miste er nog steeds iets. Ze wilde graag een moeder in haar leven.

Michelle raapte al haar moed bij elkaar en vroeg aan Stephanie: 'Wil jij mij adopteren?' Stephanie was verbaasd en vroeg haar of ze dat echt wilde. Zonder te twifelen antwoordde Michelle: 'Echt wel.' Stephanie waarschuwde haar dat adoptie niet gemakkelijk was in Costa Rica. Ze hadden toestemming nodig van de overheid en er waren ook nog andere hindernissen die ze moesten overwinnen, maar ze besloten het te proberen.

Op een dag kwam Stephanie naar het weeshuis met spannende nieuws. 'Pak je spullen maar in, dan mag je met ons mee naar huis,' zei ze. Michelle kon het bijna niet geloven. Eindelijk werd ze deel van een gezin. Ze pakte haar spullen in en ging mee. Wat was ze blij. Eindelijk had ze een moeder. Inmiddels studeert Michelle aan de adventistische universiteit in Costa Rica. Ze wil graag verpleegster worden. Op een dag wil ze graag als verpleegster in de zending gaan werken. Ze vindt het fijn om andere mensen te helpen, net zoals zijzelf ook werd geholpen door Stephanie en haar man die haar adopteerden. Maar Michelle weet ook dat niet alle kinderen zoveel geluk hebben als zij. 'Jij bent een uitzondering,' vertelde Stephanie haar. 'Maar wat gebeurt er met al die andere kinderen?'

In Costa Rica moeten kinderen het weeshuis verlaten als ze achttien jaar worden. Ze moeten dan zelf werk gaan zoeken en veel van hen komen nergens, krijgen problemen en gaan vaak alcohol en drugs gebruiken. Daarom werken Michelle en Stephanie nu samen om Bijbelstudies te geven in het weeshuis. Daarom gaat een deel van de collecte van dit kwartaal naar Costa Rica. Daar kunnen weeskinderen dan geholpen worden en over God leren. Heel erg bedankt dat jij ook wilt helpen met jouw collectegeld.

Aan de voeten van Jezus

Colombia, 3 augustus

Samuel

Samuel had een grote wens toen hij zeven jaar was. Hij droomde ervan om heel veel mensen naar de voeten van Jezus te leiden. Hij wilde dat ze Jezus leerden kennen en van Hem gingen houden, net zoals hijzelf. Maar hij was ook een beetje bang, want hij was nog maar een kind. Daarom bad hij: 'Heer, help me om ten minste één persoon naar U te leiden.' Hij bad en bad. Jarenlang bad hij hetzelfde gebed. Op zijn elfde verhuisde het gezin naar een andere stad in Colombia. Samuel was enthousiast en dacht: 'Dit kan jouw mogelijkheid zijn om mensen tot Jezus te leiden.' En hij bad opnieuw: 'Heer, help me, ik wil graag de eerste persoon vinden die ik tot U kan leiden.'

Samuel ging naar de adventistische school in zijn nieuwe stad en kwam er al snel achter dat daar heel veel kinderen kwamen die niet uit adventistische gezinnen kwamen. Een van zijn klasgenoten was de 14-jarige Johann. Samuel wist zeker dat Johann geen adventist was, want hij gebruikte lelijke woorden als hij met de andere jongens sprak. Johann kende ook de Bijbel niet. Als de leerkracht vragen stelde over de Bijbel, wist Johann nooit het antwoord.

Samuel dacht bij zichzelf: 'Johann is mijn mogelijkheid om iemand naar Jezus te leiden.' Hij begon met Johann over de Bijbel te praten, iedere keer als ze elkaar tegenkwamen. Johann had geen eigen Bijbel. Op een dag, tijdens de Bijbelstudie op school, leunde Johann opzij en vroeg aan Samuel: 'Mag ik uit jouw Bijbel lezen?' 'Natuurlijk,' zei Samuel en gaf hem zijn kinderbijbel met plaatjes erin. Johann opende het boek en begon erin te lezen. 'Dit is interessant,' zei hij. Samuel keek wat Johann aan het lezen was en zag dat het verhaal van de herder was die op zoek is naar zijn schapen, uit Lucas 15. Aan het einde van de Bijbelstudie mochten de kinderen met elkaar bidden en Samuel bad samen met Johann. 'Heer, help Johann om een betere jongen te worden,' bad hij. 'Geef hem de kans om voor U te kiezen.' Johann vond het een mooi gebed en bedankte Samuel ervoor. Zelf bad hij niet.

De volgende dag stopte Samuel twee Bijbels in zijn rugzak toen hij naar school ging, één voor hemzelf en één voor Johann. De tweede Bijbel had een zwarte kaft en hij had hem van zijn vader gekregen toen hij negen werd. Zijn kans om de Bijbel aan Johann te geven, kwam tijdens de pauze, toen Johann vroeg: 'Mag ik weer in jouw Bijbel lezen?' Samuel was blij. Hij zei: 'Natuurlijk, je mag altijd in mijn Bijbel lezen.' Hij haalde de twee Bijbels uit zijn rugzak en gaf de zwarte aan Johann. De twee jongens openden hun Bijbels en lazen een verhaal. Naderhand bad Samuel en dankte God dat ze samen konden lezen. Hij vroeg aan God hen te helpen begrijpen wat ze hadden gelezen. Hierna lazen Samuel en Johann tijdens iedere pauze samen de Bijbel.

Het duurde niet lang voordat Johann ook wilde bidden aan het einde van het Bijbellezen. Zijn eerste gebed was heel eenvoudig: 'Heer, hier ben ik, help mij. Dank U voor mijn gezin. Dank U dat ik naar school kan gaan. Help me om goed mijn best te doen.' Zo lazen ze een paar weken lang samen de Bijbel. Op een dag zei Samuel: 'Wil je gedoopt worden en je leven samen leiden met Jezus?' Dat wilde Johann wel.

Tegenwoordig leidt Johann een heel ander leven. Eerst gebruikte hij lelijke woorden en wist niets van de Bijbel. Nu gebruikt hij alleen maar vriendelijke woorden en leert hij de Bijbel en God steeds beter kennen. Samuel is blij dat hij Johann naar de voeten van Jezus kon leiden en hij bidt dat hij de liefde van Jezus aan nog veel meer mensen kan doorgeven. Hij zegt: 'Het maakt niet uit hoe oud je bent of hoeveel Bijbelkennis je hebt, je kunt altijd met mensen over Jezus praten.'

Een deel van de collecte op de dertiende sabbat van dit kwartaal is bestemd om kinderen in Colombia te vertellen over Jezus. Dank je dat je op 28 september een mooi bedrag wilt geven.

'Nee' tegen de kerk

Colombia, 10 augustus

Aaron

Op een sabbat zei Aaron dat hij niet meer naar de kerk wilde gaan. Een paar weken daarvoor was de quarantaine voor Corona opgeheven en de mensen konden weer in de kerk samenkomen. Ze hadden maanden thuisgezeten. Maar er was iets veranderd. In de kerk waren helemaal geen kinderen van Aarons leeftijd. Hij was negen en heel sociaal, dus voor hem was het helemaal niet leuk in de kerk, zonder leeftijdgenoten.

Op de derde sabbat vertelde hij zijn besluit aan zijn moeder. 'Ik wil niet meer naar de kerk,' zei hij. Mama zei niets, maar voelde zich wel verdrietig. Later die dag sprak ze er met haar man over. 'We moeten hier iets aan doen,' zei ze. 'Als Aarons vrienden niet naar de kerk komen, moeten we de kerk maar in huis halen.' Vader vond het een goed idee en dus bedachten ze een plan en spraken daarover met Aaron. 'We gaan ons huis openstellen en je mag al je vrienden uitnodigen,' zei mama. Papa voegde toe dat ze een film gingen kijken over Jezus. 'We gaan je vrienden over Jezus vertellen,' zei papa. 'We gaan zending bedrijven.' Aaron lachte. Hij vond het een goed idee en riep uit: 'Jaaaa!' Aaron hield van uitdagingen. Zijn vrienden uitnodigen om meer over Jezus te leren was zeker een uitdaging. Hij rende het huis uit en zag bijna meteen een 9 jarige vriend die vlakbij woonde. 'Vind je het leuk om bij mij thuis te komen en een film te bekijken over Jezus op woensdagavond?' vroeg hij. 'Ja, leuk,' zei de jongen. Aaron vond nog een vriend en stelde hem dezelfde vraag. Die wilde ook wel komen. Maar er waren ook vrienden die de uitnodiging afwezen. 'Ik kan niet komen, want ik moet voetballen,' zei iemand. Een meisje zei: 'Ik kan zeker niet komen, want ik ga naar een feestje.' Een derde vriend zei: 'Ik kan niet komen, want op die tijd eten we altijd.' Het maakte Aaron niet uit. Hij begreep dat niet iedereen van Jezus hield of meer over Hem te weten wilde komen.

Op de eerste woensdagavond kwamen 15 jongens en meisjes naar Aarons huis. Eerst vroeg Aaron iedereen hoe hun week geweest was tot dan toe. Ze zongen een paar christelijke liederen en Aaron vroeg of zijn vrienden gebedsverzoeken hadden. Na het gebed keken ze een tekenfilm over de schepping. Naderhand vroeg vader de kinderen wat ze over God geleerd hadden. Hij zei dat hij had geleerd dat God alle mensen geschapen heeft. 'We stammen niet af van apen,' zei hij.

De kinderen bleven iedere week terugkomen en papa en mama realiseerden zich dat ze meer moesten doen dan alleen christelijke tekenfilms kijken. Sommige jongens en meisjes gebruikten grove taal. Een van de jongens sloeg steeds andere kinderen. Een tekenfilm bekijken was niet voldoende om de kinderen goede waarden en normen bij te brengen. Daarom nodigde Aaron zijn vrienden uit voor nog een bijeenkomst, op sabbatmiddag. Iedere keer leerden ze iets over goed gedrag door Bijbelteksten te lezen en leuke activiteiten te doen.

Het duurde niet lang totdat er heel veel kinderen naar Aarons huis kwamen op woensdagavond en sabbatmiddag. Aaron nodigde hen uit om met hem mee te gaan naar de kerk op sabbatochtend. Zes maanden nadat Aaron zijn moeder vertelde dat hij niet meer naar de kerk wilde gaan, veranderde hij van gedachten. Hij vond het weer leuk om naar de kerk te gaan, omdat de kerk nu vol met kinderen van zijn eigen leeftijd was. Ze waren daar allemaal omdat hij zelf een inspanning had geleverd. Er kwamen zelfs zoveel vrienden dat ze een eigen sabbatschoolklas konden vormen. Bovendien bereidden tien van zijn vrienden zich voor om gedoopt te worden. 'Ik ben blij dat ik naar de kerk ga, omdat er veel kinderen van mijn eigen leeftijd zijn,' zegt Aaron.

Een deel van de collecte op de dertiende sabbat van dit kwartaal gaat naar een project in Colombia en helpt kinderen om kennis te maken met Jezus. Dank je dat je daaraan mee wilt helpen met jouw collectegeld op 28 september.

Het wonder van muziek

Colombia, 17 augustus

Moises

Moises was pas acht jaar toen zijn gezin van Venezuela naar Colombia verhuisde, in Zuid-Amerika. Op zijn nieuwe school ontdekte hij meteen dat veel jongens pesterig deden en ruwe taal gebruikten. Hij dacht bij zichzelf: 'Als ze Jezus kenden, zouden ze niet zo doen en spreken.' Hij vroeg zich af of hij hen over Jezus kon vertellen. Toen kreeg hij een idee.

Tijdens de pauze nodigde hij een aantal kinderen uit om samen met hem de Bijbel te lezen op de speelplaats. Drie kinderen wilden dat wel en kwamen bij hem zitten toen hij het verhaal van Daniël opende. Na drie weken zaten er al tien kinderen bij Moises als hij in de pauze voorlas uit de Bijbel. De onderwijzers waren verbaasd toen ze de kinderen ernstig over Daniël en Openbaring hoorden praten. Eén van de leerkrachten belde de vader van Moises om haar verbazing uit te spreken. Maar zijn vader was helemaal niet verbaasd. Thuis had Moises hem gevraagd hoe hij de kinderen over Daniël en Openbaring kon vertellen en hij was trots op zijn zoon.

Na twee maanden was de Bijbelstudiegroep zo groot geworden dat ze tijdens de lunch samenkwamen op de speelplaats. De kinderen aten hun lunch terwijl ze met elkaar over de Bijbel spraken. Moises besloot dat de groep nu zo groot geworden was, dat er ook een naam nodig was. Hij dacht er diep over na en bad erover. Uiteindelijk koos hij voor de naam 'Ebenezer.' Het woord 'Ebenezer' is samengesteld uit twee Hebreeuwse woorden: 'eben', wat 'steen' betekent en 'ezer', met de betekenis van 'helpen'. Moises wilde dat de kinderen zouden weten dat God hun 'hulpsteen' was.

Er gingen maanden voorbij en de klasgenoten van Moises waren nog net zo pesterig als eerder. Hij was erg teleurgesteld en vroeg zich af of er een betere manier was om zijn klasgenoten te onderwijzen over Jezus. Hij dacht erover na en bad ervoor. Toen viel hem iets op. Het leek erop dat alle kinderen van muziek hielden en hij begreep wel waarom. Hij hield zelf ook van muziek. Hij kon zelfs verschillende instrumenten bespelen, zoals het keyboard, gitaar, viool, fluit en de ukelele. Maar veel van zijn klasgenoten bespeelden helemaal geen instrument.

Moises besloot een muziekclub te beginnen en zijn klasgenoten te leren hoe ze muziek konden maken om God te prijzen. Zes kinderen wilden graag meedoen. Moises zorgde voor de instrumenten zodat de kinderen op school konden oefenen. Hij stond zelfs toe dat klasgenoten zijn viool en fluit meenamen om thuis te oefenen.

De club werd steeds groter en Moises leerde de kinderen hoe ze de prachtige liederen konden spelen om God te eren. De club werd bekend vanwege de mooie muziek. Na een poosje mochten de jonge muzikanten bij de wijdingen spelen en tijdens andere schoolactiviteiten. Aan het einde van het schooljaar speelden ze bij de diploma-uitreiking.

Jaren gingen voorbij en Moises leidde de muziekgroep tot in de hoogste klas. Maar ook daarna bleef de muziekgroep nog samenkomen. Nadat Moises van school was, besloot de schoolleiding dat muziek een officieel schoolvak moest worden en ze vroegen Moises of hij de eerste onderwijzer wilde worden voor deze wekelijkse klas. Moises is nu 14 jaar en hij geeft iedere week muziekles aan 25 kinderen. Iedere donderdag vertrekt hij vroeg van school om muziekles te geven op zijn oude school. Hij krijgt geen geld voor zijn werk. Hij geeft muziekles omdat hij van muziek houdt en omdat hij andere kinderen over Jezus wil vertellen. Zijn werk heeft resultaat. Eén van de pestkoppen heeft Jezus leren kennen en is inmiddels gedoopt. Hij is nu een heel andere jongen met veel beter gedrag. Moises hoopt dat nog veel meer kinderen Jezus leren kennen. 'Dat is waarom ik de muziekgroep begon,' zegt hij.

Een deel van het collectegeld op de dertiende sabbat gaat naar Colombia. Het helpt bij het bekend maken van Jezus aan kinderen. Dank je dat je daar ook aan mee wilt helpen met jouw collectegeld.

Destiny's avontuur

Trinidad en Tobago, 24 augustus

Destiny

Destiny woont in een arme buurt in Trinidad en Tobago. Ze is een slim meisje dat heel nieuwsgierig is en steeds op zoek naar avontuur. Ze vertelt een bijzonder verhaal, dat begon toen ze nog maar een klein meisje was.

Weet je, Destiny was pas twee jaar en ze woonde in een huis met haar overgrootmoeder, haar tante en oom en twee broers. Haar moeder moest een tijdje ergens anders wonen, omdat er problemen waren in de familie. Het was een heel arme familie.

Op een dag hoorde Destiny haar twee broers praten over Avonturiers, een club waar kinderen over Jezus konden leren en tegelijk leuke activiteiten doen. Destiny was meteen heel nieuwsgierig. Thuis verveelde ze zich maar en ze was op zoek naar nieuwe avonturen. Ze vroeg haar overgrootmoeder of ze met haar broers mee mocht naar de club, maar oma zei: 'Nee lieverd, daar ben je nog een beetje te jong voor.'

Destiny keek verdrietig naar de grond. Het leek erop dat haar droom vol avontuur voorbij was. Maar op een zondagavond, toen Destiny en oma terugkwamen van de winkel, zagen ze tante Onessa, de leider van de Avonturiers club. Ze liep naar huis met een stel kinderen die op de club bij haar thuis waren geweest. Tante Onessa zag Destiny en praatte met haar overgrootmoeder. 'Hoe heet zij?' vroeg ze. 'Destiny,' zei oma. Met een vriendelijke glimlach keek tante Onessa Destiny aan en zei: 'Zou jij het leuk vinden om bij onze club te komen?' Destiny was helemaal opgewonden en knikte driftig van ja. Ze keek naar oma om te zien wat zij ervan zou zeggen. Oma lachte naar haar. 'Natuurlijk mag je gaan,' zei ze.

En zo begonnen de nieuwe avonturen van Destiny. Ze werd ingedeeld bij de Bevers, die iedere zondag bij tante Onessa thuiskwamen. Bij de eerste bijeenkomst leerde ze de eed en de wet van de Avonturiers. Enthousiast verklaarde ze: 'Omdat Jezus van mij houdt, zal ik altijd mijn best doen.' Toen ze die avond thuiskwam, vertelde ze blij aan oma: 'Ik verveel me niet meer.'

Destiny bleef naar de club gaan en ze had het gevoel dat ze nu bij een hele grote familie hoorde. Tante Onessa werd een soort moeder voor haar die haar verhalen uit de Bijbel vertelde. In het begin kende Destiny niet veel Bijbelverhalen, maar ze wilde graag leren. Langzaam maar zeker ontdekte ze de verhalen van Noach en de ark, Jona en de grote vis en nog veel meer. Haar favoriete verhaal ging over Ester.

Destiny vond het geweldig om tijd met tante Onessa door te brengen. Ze hield zoveel van de Avonturiers club dat ze 's avonds niet naar huis wilde. Nadat haar broers al vertrokken waren, bleef Destiny nog in het huis van tante Onessa en deed mee met de avondwijding. Vervolgens bleef ze soms hele weekenden en zelfs wekdagen in het huis van tante Onessa. Op sabbat ging ze met haar mee naar de kerk en ze mocht zelfs zingen in de kerk. Oma was heel blij dat tante Onessa zo goed voor Destiny zorgde.

Op een dag kreeg Destiny een eigen kamer in het huis van tante Onessa. Ze bleef er wonen en had een nieuw thuis gevonden. Maar daar stopt het verhaal van Destiny niet. Ze besloot op haar twaalfde verjaardag dat ze gedoopt wilde worden. Iedereen in de omgeving kon zien hoe het leven van Destiny was veranderd nadat ze God had leren kennen via tante Onessa en de Avonturiers club. Iedereen is blij voor haar en veel van hen willen God ook leren kennen.

En zo groeide Destiny van klein meisje op zoek naar avontuur, tot een stralend licht in haar omgeving en inspireert ze andere mensen met haar levensreis.

Een deel van het geld van de dertiende sabbatcollecte in 2018 ging naar de bouw van een kerk op de University of the Southern Caribbean, vlakbij waar Destiny woont. Dank je voor jouw collectegeld, dat mensen in Trinidad en Tobago en over de hele wereld helpt om God te leren kennen.

Geen monster

Dominica, 31 augustus

Khyshawn

De onderwijzeres stond voor in de klas op de openbare school in Dominica. De kinderen van groep drie zaten in rijen op hun stoelen. De onderwijzeres was iets aan het uitleggen en de kinderen luisterden, behalve één...

Tik...tik...tik...

Het geluid was storend in de verder stille klas.

Tik...tik...tik...

De leerkracht stopte en keek verstoord. Waar kwam dat geluid vandaan? Ze keek rond in het lokaal en haar ogen bleven gericht op de zesjarige Khyshawn.

Tik...tik...tik...

De kleine jongen had een potlood in zijn hand en tikte daar langzaam mee op het houten bureautje.

Tik...tik...tik...

'Khyshawn,' zei de juf, 'stop daar eens mee.' Khyshawn legde het potlood neer op zijn tafeltje en de juf begon weer te praten. De kinderen luisterden een aantal minuten, maar toen...

Tik...tik...tik...

De juf keek nu boos en sommige kinderen giechelden. Khyshawn had het niet in de gaten, want hij was veel te druk.

Tik...tik...tik...

'Khyshawn,' zei de juf, 'ik had je gezegd daar mee op te houden.' Het was weer een paar minuten stil en toen...

Tik...tik...tik...

De juf was het zat en ze belde Khyshawns moeder. 'Kom Khyshawn alsjeblieft ophalen,' zei ze. Korte tijd later arriveerde mama op school. Het was niet de eerste keer dat de juf haar had gebeld.

Khyshawn was een goede jongen, maar hij had moeite om zich te concentreren. Hij werd heel gemakkelijk afgeleid en kon zich dan niet stil houden. Hij hield zijn gedachten bezig door met zijn potlood te tikken.

Maar tikken was niet de enige manier waarop Khyshawn de klas verstoorde. Soms had hij er genoeg van om stil te zitten en dan begon hij door de klas te rennen. Als de juf hem vroeg om weer te gaan zitten dan deed hij dat, maar een paar minuten later stond hij weer op en begon opnieuw te rennen. En uiteindelijk belde de juf zijn moeder dan maar weer. 'Hij verstoort de klas,' zei ze dan. 'Kom hem maar weer halen.'

Op een dag vroeg Khyshawn aan zijn moeder of hij een monster was. Hij had gehoord dat de moeder van een andere jongen hem een monster had genoemd bij de directeur. Mama keek verdrietig en hield de jongen in haar armen. 'Nee, je bent geen monster,' zei ze. 'Je hebt gewoon ADHD.' ADHD betekent dat je heel veel energie hebt, waardoor het moeilijker is om je te concentreren en lang stil te zitten. Zijn hersenen werkten gewoon een beetje anders.

Mama wist niet goed wat ze moest doen. Eén van haar vriendinnen vertelde haar over de adventistische school. 'Ga naar de directeur en leg de situatie uit,' zei ze tegen mama. En dat deed ze. De directeur zei dat haar klas al erg vol was en dat er eigenlijk geen ruimte meer was voor nog een kind. Maar toen ze het verhaal van Khyshawn hoorde, besloot ze hem een kans te geven. Op de eerste dag op Khyshawns nieuwe school belde er niemand naar mama om hem te komen halen. Toen mama na schooltijd arriveerde om hem op te halen, zei de directeur: 'Hij is een heel gewone jongen.' Mama was blij en Khyshawn was ook blij. Op zijn eerste schooldag had hij zelfs al een nieuwe vriend gevonden.

Khyshawn is nu zeven jaar en zit in groep vier. Hij tikt niet langer met zijn potlood op tafel en rent ook niet meer door de klas. Zijn leerkracht geeft hem zoveel opdrachten dat hij geen tijd heeft om

afgeleid te worden. Hij vindt het leuk op zijn nieuwe school en hij houdt ervan om te bidden en over God te leren. Hij vindt het ook fijn wanneer de leerkracht zegt: 'God houdt van je. God houdt van iedereen.' Thuis vraagt hij aan mama: 'Houdt God echt van mij?' 'Ja,' zegt mama, 'God houdt van al zijn kinderen.' Khyshawn vindt het fijn te weten dat er van hem gehouden wordt. Mama houdt van hem en de leerkrachten en de kinderen ook. Het beste van alles is dat God van hem houdt.

Een deel van de collecte op de dertiende sabbat gaat naar de school van Khyshawn, de Ebenezer Seventh-day Adventist Primary School. Er wordt een nieuw gebouw neergezet in de hoofdstad van Dominica, Roseau. Toen de moeder van Khyshawn hem wilde aanmelden, was de school vol. Nu is de school nog steeds vol en er is een groter gebouw nodig. Dank je dat jij daaraan mee wilt helpen met jouw collectegeld.

Voortrekkerij

Dominica, 7 september

Nikita

Niets leek eerlijk toen Nikita in groep vier zat. Papa was arts en hij werkte ver bij de adventistische school vandaan, waar Nikita op school zat in groep drie, op het eiland Dominica. Voor groep vier moest Nikita daarom naar een nieuwe school.

Mama was ook al ver weg, in Cuba. Zij studeerde ook om arts te worden. Nikita kon alleen maar met haar telefoneren en niet eens iedere dag, want mama had het heel erg druk.

De problemen begonnen in de eerste week in groep vier. De secretaris van de school was een oudere nicht van Nikita en zij behandelde Nikita anders dan de andere kinderen. Toen Nikita op school kwam, had ze niet het donkerbruine uniform dat alle andere kinderen droegen. Zij droeg haar gewone kleren. De secretaris zei er niets van dat zij geen uniform droeg. Maar er waren ook andere kinderen zonder uniform en daar zei ze wel iets van. Ze riep de kinderen bij zich en zei dan: 'Jullie dragen altijd de verkeerde kleren.'

Op een dag was Nikita te laat op school. Haar nicht zei er niets van. Maar andere kinderen die te laat kwamen, kregen een boze blik en tegen hen zei ze: 'Jullie komen altijd te laat.' Nikita en de andere kinderen renden in het rond en maakten een hoop lawaai zolang de school nog niet begonnen was. De secretaris zei niets tegen Nikita, maar tegen de andere kinderen ging ze tekeer en zei: 'Jullie maken altijd veel te veel lawaai en rennen maar op en neer.'

Het duurde niet lang totdat de kinderen doorhadden dat de secretaris hen steeds op het matje riep, maar Nikita nooit. 'Jij komt er altijd mee weg,' zei een jongen. 'Je kunt doen wat je wilt zonder gevolgen.' 'De secretaris van de school kiest lievelingetjes uit,' zei iemand anders. Hun woorden deden Nikita pijn en ze vond het ook niet eerlijk. 'Ik ga je problemen bezorgen als je zo tegen me praat,' zei ze. Maar de andere kinderen lachten haar uit. 'Je kunt helemaal niets doen,' zeiden ze. 'Je bent te klein en te zwak.'

Nikita vertelde een leerkracht wat er aan de hand was, maar de leerkracht deed niets. Ze vertelde het aan haar vader, maar er veranderde niets. Ze vertelde het niet aan haar moeder, want die was veel te druk. Nadat Nikita groep vier had afgerond, werd haar vader overgeplaatst naar het ziekenhuis in de buurt van de adventistische school waar Nikita eerder op had gezeten. Wat was ze blij.

Op de eerste dag in groep vijf rende Nikita naar Ebony, haar beste vriendin uit groep drie. De twee meisjes omhelsden elkaar en huilden. Het waren tranen van blijdschap. Toen deed Ebony een stap naar achteren, deed alsof ze boos was en ging tekeer tegen Nikita. 'Hoe kon je de school verlaten en mij helemaal alleen laten?' zei ze. Nikita wist dat Ebony alleen maar grappig deed en beide meisjes lachten. Op de adventistische school werd niemand voorgetrokken door de volwassenen. Alle kinderen werden gelijk en met respect behandeld.

In de Bijbel staat: 'Want God beoordeelt ieder mens op dezelfde manier.'¹ Dat betekent dat God niet meer van het ene kind houdt dan van een ander kind. Christenen moeten ook geen mensen voortrekken. De Bijbel zegt: 'Vrienden, jullie geloven in Jezus Christus, onze Heer, die redding brengt. Daarom moeten jullie alle mensen op dezelfde manier behandelen.'² De secretaris op de andere school wilde Nikita helpen, maar ze maakte een fout door haar voor te trekken. Het resultaat was dat het leven in groep vier er voor Nikita moeilijker op werd.

Nikita is nu elf jaar en zit in groep acht. Ze is blij dat ze nog steeds op de adventistische school kan blijven. 'Ik denk dat de Ebenezer Seventh-day Adventist Primary School de beste school op het eiland is,' zegt ze.

¹ Romeinen 2:11, BGT

² Jakobus 2:1, BGT

Een deel van de collecte van dit kwartaal gaat naar de school van Nikita. Er is een nieuw en groter gebouw nodig om alle kinderen een plekje te geven. De school staat in Roseau, de hoofdstad van Dominica. Dank je voor een gulle gift op 28 september.

Ooit woedend, maar nu rustig

Dominica, 14 september

Kitona

Kitona was zeven jaar en licht ontvlambaar. Op school sprong ze op van haar plek toen een passerende jongen lichtjes tegen haar heen aan kwam. Ze hief haar vuisten op om te vechten en riep: 'Hij sloeg me.' De onderwijzer wilde geen gevechten in de klas en vroeg de jongen wat er gebeurd was. 'Ik kwam alleen maar per ongeluk licht tegen haar heen aan toen ik voorbij liep,' zei hij. 'Het was niet expres.' Andere kinderen bevestigden dat de jongen niets had gedaan om Kitona pijn te doen. De leerkracht probeerde het boze meisje te kalmeren. 'Hij kwam alleen maar per ongeluk tegen je aan,' zei ze. Maar Kitona nam geen gas terug. Haar vuisten waren nog steeds geheven en ze ademde zwaar. Ze was er zeker van dat de jongen haar had aangevallen. 'Hij sloeg me,' schreeuwde ze. Dit gebeurde iedere keer als Kitona weer eens ontplofte op de Ebenezer Seventh-day Adventist Primary School op het Caribische eilandstaat Dominica. Ze kon goed leren en de leerkrachten noemden haar zelfs briljant. Maar ze kon zichzelf niet in de hand houden. Wanneer iemand haar aanraakte of iets pakte wat van haar was, sprong ze woedend op, klaar om te vechten. Op een dag nam een jongen, Keron, een potlood van Kitona's tafel. Hij wilde het lenen voor zijn schoolwerk. Kitona was woedend. Ze sprong op, stompte Keron in zijn gezicht en schreeuwde: 'Geef terug.' Keron vond het niet bepaald leuk om in zijn gezicht gestompt te worden en hij sloeg terug. Al snel rolden de jongen en het meisje over de grond terwijl ze met elkaar in gevecht waren. Toen kwam de directeur het lokaal binnen. 'Ga op jullie stoelen zitten,' zei ze. Keron ging onmiddellijk achter zijn tafeltje zitten, maar Kitona niet. 'Kitona, ga zitten,' zei de directeur. Maar Kitona was nog niet klaar met het gevecht. Keron had de laatste klap uitgedeeld, dus ze vond dat ze hem ook nog een keer goed moest raken. Ze rende naar Keron toe. Maar de directeur deed een stap naar voren en blokkeerde haar. Dat vond Kitona niet eerlijk. Zij hoorde de laatste klap uit te delen. In haar woede begon ze op de directeur in te slaan.

Kitona kalmeerde pas toen haar leerkracht Keron mee de klas uit had genomen en zij hem niet meer kon zien. De directeur belde Kitona's moeder. Als straf voor het slaan van Keron en de directeur werd Kitona drie dagen geschorst. Ze mocht zich in die dagen niet op school laten zien. Mama huilde toen ze Kitona op kwam halen. Ze wist zich geen raad. De directeur en andere leerkrachten huilden met haar moeder mee. Zij wisten ook niet wat ze moesten doen. Ze hielden allemaal van Kitona, maar haar woede leek wel onbeheersbaar. Nadat ze de zaak met elkaar besproken hadden, besloten de directeur en de andere leerkrachten dat ze het meisje zouden bedelven onder liefde en geduld. Ze besloten ook dat ze voor haar zouden bidden.

Vervolgens gebeurde er iets onvoorstelbaars. Terwijl de weken en maanden voorbij gingen werd Kitona geduldiger en er waren veel minder conflicten. Uiteindelijk waren er helemaal geen ruzies meer. Het meisje dat ooit bekend stond om haar woede-uitbarstingen, werd nu bekend vanwege haar vriendelijkheid en beleefdheid.

Toen Kitona haar diploma haalde, voelde ze zich schuldig over hoe ze was geweest. Ze herinnerde zich de liefde en het geduld dat de leerkrachten haar hadden gegeven. Ze besloot iets te doen om haar waardering te tonen. Ze riep een prijs in het leven die de 'Kitona Theophile Verfiningsprijs' heet, vernoemd naar haarzelf. De prijs is bedoeld voor jongens en meisjes die, net zoals zij, ooit zichzelf niet in de hand hadden, maar die nu vriendelijk en beleefd waren. Ieder jaar biedt zij de prijs, een glazen plaquette aan het winnende kind. 'De liefde van de leerkrachten op de adventistische school heeft ervoor gezorgd dat ik ben geworden wie ik nu ben,' zegt ze.

Een deel van de collecte van dit kwartaal is bedoeld voor de basisschool van Kitona, de Ebenezer Seventh-day Adventist Primary School. Er komt een nieuw en groter gebouw zodat er meer kinderen naar school kunnen. Dank je voor jouw gift op 28 september.

Bidden om weer naar school te kunnen

Dominica, 21 september

Keya

Vind jij het leuk om naar school te gaan? Keya hield zoveel van school dat ze de hele tijd bad om weer naar school te kunnen na een vreselijke orkaan op het eiland Dominica. Keya had niet altijd op de Ebenezer Seventh-day Adventist Primary School gezeten. In het begin kreeg ze thuisonderwijs van haar moeder. Daarom was ze dolblij dat ze voor groep vier naar een echte school mocht. 'Ik ga naar een echte school,' riep ze uit.

Ze werd al vroeg wakker op de eerste schooldag. Ze kon haar opwindning nauwelijks in bedwang houden en ze grijsde van oor tot oor. Dat veranderde niet. Iedere dag stond ze weer opgewonden op, blij dat ze naar school mocht.

Toen het zomer werd en de vakantie aanbrak, wachtte ze vol ongeduld tot ze weer naar school mocht, naar groep vijf. Daarna kon ze niet wachten op groep zes. Ze hield van school. Maar er gebeurde iets naars, een paar dagen voordat ze naar groep zes zou gaan. Een enorme orkaan raasde over het kleine eiland. Straten werden vernield door de wind en gebouwen stortten in. Het dak van Keya's school werd weggeblazen waardoor er allemaal water in het gebouw stroomde. Stoelen en tafels werden geruïneerd. De school was niet veilig voor de kinderen, dus de opening van het schooljaar kon niet doorgaan. En om het nog erger te maken: niemand wist wanneer de school gerepareerd kon worden.

Keya was verdrietig. Ze bad: 'Lieve Heer, U kent al onze problemen en we hebben een nieuwe school nodig. Geef ons alstublieft een nieuwe school.' Ze bad iedere avond, net als haar klasgenoten en de leerkrachten. Erg gingen zes weken voorbij en Keya had er genoeg van om thuis te zitten. Ze kon niet naar buiten omdat het niet veilig was. Arbeiders probeerden de straten, bruggen en gebouwen te repareren die door de storm vernield waren. Het leek wel alsof iedereen op het eiland thuis gevangen zat.

Keya bleef bidden: 'Lieve Heer, U kent al onze problemen en we hebben een nieuwe school nodig. Geef ons alstublieft een nieuwe school.' En op een middag vertelde haar vader haar ineens dat ze naar school mocht gaan. De openbare school had erin toegestemd dat de kinderen van de adventistische school in de middag les konden krijgen in hun lokalen. Keya was blij. Eindelijk kon ze hun huis weer uit om naar school te gaan en haar vrienden te zien. Ze ging meteen naar haar slaapkamer om God te bedanken.

Op de eerste dag in de tijdelijke school renden Keya's vrienden naar haar toe om haar te omhelzen. Keya was heel blij. De kinderen kregen zes maanden les in het gebouw van de openbare school. Eindelijk was het dak van hun eigen school gemaakt en konden ze terug. Iedereen was blij.

Nu heeft Keya een nieuw gebed. Veel kinderen willen, net zoals zij, naar de adventistische school om les te krijgen. Maar er is geen plek. Ze bidt tot God voor een groter gebouw. 'Lieve Heer, ik bid dat U ons geld geeft om een grotere school te bouwen. Dank U voor alles wat U ons geeft. In Jezus' naam. Amen.'

Keya weet dat God haar gebeden hoort, net zoals na de orkaan. Haar vader is architect en hij heeft een ontwerp gemaakt voor een grotere school. Een deel van de collecte van de dertiende sabbat gaat naar dit project, zodat er een grotere school kan komen in Roseau, de hoofdstad van Dominica, waar Keya woont. Heel erg bedankt dat je volgende week extra geld wilt geven voor dit project.

Dertiende sabbat: Stille gebedsverzoeken

Dominica, 28 september

Jerry

Jerry heeft nog niets gezegd vanaf de eerste dag dat hij op school kwam. Hij gaat gekleed in witte, roze, zwarte en grijze kleuren en zit stilletjes aan een tafel in groep vijf op de adventistische school op het eiland Dominica.

Meestal verlaat Jerry zijn tafel alleen als er iemand bidt. Als de leerkracht bidt, houdt ze hem een paar minuten vast. Als een kind uit groep vijf bidt, houdt die hem vast. Meisjes of jongens, maakt niet uit. Ook als er een bezoeker komt bidden, houdt die Jerry vast.

Waarschijnlijk heb je al geraden dat Jerry geen gewoon kind is. Jerry is een vierkante koektrommel, verpakt in mooi papier. Hoewel hij niets kan zeggen, is hij wel gevuld met belangrijke woorden, opgeschreven op papiertjes. Op elk van die papiertjes staat een gebedsverzoek.

Het begon allemaal op de eerste schooldag. De juf bracht de ingepakte doos mee naar school en liet hem aan de kinderen zien. 'Dit is een tijdcapsule,' zei ze. Vervolgens deelde ze gele en groene papiertjes uit. 'Op het papier schrijf je je naam en iets waar je voor wilt bidden dit schooljaar,' zei ze. Nadat de kinderen klaar waren met schrijven, gingen alle papiertjes in de trommel en de trommel werd dichtgeplakt. Aan het einde van het schooljaar mocht de trommel weer geopend worden en dan zouden ze kijken hoe God hun gebeden beantwoord had.

Zyane, van 9, stak zijn hand op. 'Kunnen we de tijdcapsule een naam geven?' vroeg hij. De juf knikte dat het goed was en hij riep uit: 'Jerry, de tijdcapsule.' Alle kinderen juichten en klaptten. Zyane was de eerste die de doos oppakte en ervoor bad. 'Lieve God, dank u voor Jerry,' zei hij.

De weken en maanden gingen voorbij en ook andere kinderen pakten de doos op en baden ermee in hun hand. 'Help ons onze doelen te bereiken,' bad iemand. 'Laat onze wensen uitkomen,' bad een ander kind. Als er gasten in de klas kwamen, zoals de directeur, predikanten en kerkleiders, vroegen de kinderen altijd of ze de doos vast wilden houden en bidden. De kinderen vroegen zich af of God hun gebeden zou beantwoorden. Ze hoefden niet tot het einde van het schooljaar te wachten op een antwoord.

Halverwege het jaar, stak de achtjarige Sarah haar hand op. 'Juf, juf, ik wil iets zeggen,' zei ze. 'Wat wil je zeggen?' vroeg de juf. Sarah vertelde dat God haar gebedsverzoek dat ze in Jerry had gestopt, had beantwoord. 'Ik wil God bedanken, want ik had op mijn papiertje geschreven dat ik beter wilde leren lezen en dat is ook gebeurd,' zei ze. 'Ik kan nu veel beter lezen.' Allerlei handjes gingen de lucht in. Er waren nog meer kinderen die zeiden dat God hun gebeden verhoord had. De achtjarige Amber zei dat ze had gebeden voor hoge cijfers en dat was gelukt. 'Ik blijf bidden,' zei ze. De achtjarige Kahmar zei dat hij had gebeden om zijn vader te kunnen zien. Hij had zijn vader al vijf jaar niet gezien, omdat die op een ander eiland woonde. Maar kortgeleden had zijn vader hem verrast door plotseling thuis te komen in het weekend. 'Ik was zo verrast,' zei Kahmar. 'Ik heb zelfs gehuild.' Hij was met zijn vader gaan vissen, ze waren naar het strand geweest en hadden in een kajak gevaren. Tijdens een wandeling zag Kahmar iets bruins, als een stok, op het pad. Toen hij ernaartoe rende om te kijken wat het was, zag hij dat het de staart was van een leguaan. Het was een prachtig weekend geweest met zijn vader.

Toen alle kinderen hun zegje gedaan hadden, boog de juf haar hoofd en sprak een dankgebed uit. 'Zoals Jezus al zei zijn alle dingen mogelijk voor wie gelooft,' zei ze. Ze citeerde een tekst uit Marcus 9:23.

Jerry is maar een koektrommel. Hij kan niet praten. Maar God hoorde de stille gebeden die binnenin hem verstopt zaten. Groep vijf wacht gespannen af tot het einde van het schooljaar om te zien welke gebeden nog meer verhoord zijn.

Een deel van het geld van deze dertiende sabbat wordt gebruikt voor de Ebenezer Seventh-day Adventist Primary School. De kinderen bidden voor een nieuw en groter gebouw, zodat nog meer

kinderen kunnen horen over de God die gebeden verhoort. Het geld van deze sabbat wordt ook gebruikt om twee centra te openen in Colombia, waar kinderen geholpen kunnen worden die in moeilijke omstandigheden opgroeien. Ook in Costa Rica komt zo'n centrum en ook nog twee om mensen te bereiken uit de hogere klasse in Mexico. Dank je voor jouw extra collectegeld vandaag.